

De moedige hond

Een hond wilde op een dag de moedigste hond van de wereld worden. Hij nam zich voor om nooit meer bang te zijn. Vooral niet als hij rende.

Hij rende en rende en keek niet op of om. Hij rende tegen andere honden aan. Toen die niet mee wilden rennen, rende hij door. Hij rende over de bloemen, mooie bloemen, dooie bloemen; het maakte hem helemaal niets uit. Ook rende hij over stenen, ronde stenen, losse stenen, scherpe hoekige stenen; het maakte hem helemaal niets uit.

Hij rende over schelpen, door braamstruiken, en hekken met prikkeldraad. En ook stroomdraad maakte hem helemaal niets uit. Hij rende heuvel op, berg op, dijk op en heuvel af, berg af en dijk af. Hij keek niet op of om; het maakte hem helemaal niets uit. Hij keek niet vooruit en hij keek nooit opzij. Het kon hem niet schelen of hij over de kop sloeg, of uitgleed, of ergens hard tegenaan botste. Hij rende in het donker, hij rende in de hagel en sneeuw, hij rende in de mist, en hij rende net zo hard door alsof dat er allemaal niet was. 'Bang zijn is voor watjes', zei hij en hij rende weer door helemaal tot in de volgende dag.

Op een mooie uitgestrekte vlakte zag hij de wolf. Die trok zijn lippen naar hem op en gromde. 'Wat doe jij nou, idioot?', zei de wolf.

'Ik ben niet bang, ik ben moediger dan iedereen', zei de hond. 'Ik ben de beste en allermoedigste hond ever.'

'Zo zo', zei de wolf alleen maar. En je kon niet zien of hij zijn lippen nu optrok omdat hij gromde of omdat hij grijnsde.

En daar ging de hond weer. Nog moediger worden. Hij rende dwars door een kamer vol mensen met serviesgoed. Hij rende wild tussen twee kleine kinderen door die samen hand in hand door de tuin liepen. Hij rende iemand omver die met een rollator liep. 'Uitkijken sukkel', zei hij, 'stoor mij niet, ik ben de moedigste, de dapperste hond van de hele wereld.' Terwijl de hond steeds moediger werd, werden alle dieren, planten en mensen steeds banger voor de hond. En verdrietiger. En voorzichtiger.

De hond ging ook steeds meer nare praatjes uitkramen. Hij brulde, praatte overal doorheen, gromde en blafte maar precies hoe het hem uitkwam. Hij lachte iedereen uit en klopte zichzelf op de borst.

Toen op een mooie zonnige dag, zag hij de wolf weer. De wolf trok zijn lippen naar hem op en gromde, terwijl de haren in zijn kraag omhoog gingen staan. 'Ben je nou nog niet klaar?', siste hij. 'Nog lang niet', zei de hond en zette ook zijn haren op. Hij ging voor de wolf staan. 'Ben je bang, of ben je niet bang? Ben je boos? Zal ik je pakken, zal ik je grijpen, zal ik je bijten, zal ik je doden?'

'Welnee', zei de wolf en hij keek streng, terwijl hij de haren in zijn kraag weer liet zakken. 'Als ik bang ben, ben ik verstandig. Als ik boos ben, ben ik bang. Maar alleen als ik moedig ben, ben ik vriendelijk. Goedenavond.'